

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **T. P.**, zastoupen JUDr. Petrem Kočím, Ph.D., advokátem se sídlem Opletalova 1535/4, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky,** se sídlem Strojnická 935/27, 170 00 Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2015, č. j. PPR-1476-17/ČJ-2015-990140, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 12. 2016, č. j. 8 A 97/2016 – 28,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 12. 2016, č. j. 8 A 97/2016 – 28, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Žalobce požádal žalovaného dne 12. 1. 2015 na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), mimo jiné o sdělení 1) u kolika osob je v informačním systému FODAGEN evidován záznam o odebrání biologického materiálu ve smyslu ustanovení čl. 22 odst. 9 písm. d) závazného pokynu policejního prezidenta č. 250/2013, o identifikačních úkonech; 2) jaké uschovací lhůty jsou pro tyto osobní údaje v systému FODAGEN evidovány, optimálně v členění na počet záznamů s uschovací lhůtou a) kratší než 5 let, b) 5 až 10 let, c) 10 až 20 let, d) 20 až 50 let, e) delší než 50 let. Přípisem ze dne 27. 1. 2015 žalovaný sdělil žalobci, že informační systém FODAGEN nedisponuje programovým nástrojem, který by umožňoval získat požadované údaje. Naprogramování nových funkcí systému představuje 15 hodin práce

programátora ve vztahu k otázce č. 1 a 22, 5 hodin práce programátora ve vztahu k otázce č. 2. Jelikož se jedná o mimořádně rozsáhlé vyhledání informací ve smyslu § 17 odst. 1 informačního zákona, požadoval po žalobci úhradu nákladů vynaložených již na vyhledání požadovaných informací v celkové výši 9 412 Kč; v odůvodnění uvedl výpočet dané částky. Proti tomuto postupu podal žalobce stížnost dle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona, jelikož měl za to, že odpověď na uvedené otázky je možné zjistit jednoduchým databázovým dotazem. Ministerstvo vnitra rozhodnutím č. j. MV-20477-2/KM-2015 ze dne 19. 2. 2015 výši úhrady potvrdilo. Jelikož žalobce požadovanou úhradu nezaplatil, žalovaný žádost odložil dle § 17 odst. 5 informačního zákona úředním záznamem založeným do spisu ze dne 7. 5. 2015, č. j. PPR-1476-17/ČJ-2015-990140 (dále jen „napadené rozhodnutí“). O odložení žádosti byl žalobce informován až přípisem ze dne 31. 5. 2016 poté, co se domáhal ochrany proti nečinnosti.

[2] Proti postupu žalovaného brojil žalobce žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který rozsudkem ze dne 6. 12. 2016, č. j. 8 A 97/2016 – 28 (dále jen „napadený rozsudek“), napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud uznal důvodnou námitku, že žalobce nebyl řádně a včas informován o odložení žádosti, naopak nepřisvědčil jeho námitce, že žalovaný mohl požadovat toliko náhradu nákladů, které mu v budoucnu s vyhledáváním informace mohly vzniknout, nikoli již nákladů vynaložených. Městský soud dále shrnul, že žalobce požádal o poskytnutí určitých informací a žalovaný poté provedl konkrétní opatření vedoucí k získání těchto informací. Podle žalovaného musel programátor naprogramovat nové funkce informačního systému, což mělo představovat sumárně 37,5 hodin jeho práce v hodnotě 9 412 Kč. Tyto náklady byly vynaloženy pouze a právě v souvislosti se žalobcovou žádostí o informace. Žalovaný měl poskytnout informace, jejichž zdrojem je jím provozovaná databáze. Pod pojmem „vyhledání informací“ ve smyslu § 17 informačního zákona je třeba rozumět nejen samotné získání údajů z této databáze, ale i vytvoření příslušného softwarového nástroje k takovému získání, pokud je původní naprogramování informačního systému neumožňuje. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, jestliže nechal vytvořit programový nástroj potřebný k získání údajů požadovaných žalobcem, a jestliže náklady na pořízení tohoto nástroje považoval za náklady za vyhledání informací.

[3] Městský soud však dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů co do posouzení, zda se v případě žádosti žalobce měl uplatnit institut „mimořádně rozsáhlého vyhledání informací“ či nikoliv. V napadeném rozhodnutí chybí především jakýkoliv popis toho, co všechno programátor v rámci tvrzeného naprogramování nových funkcí informačního systému vlastně konal. Bez takového popisu však nelze nijak zhodnotit, zda uvedený čas byl k dosažení potřebného výsledku vynaložen důvodně nebo nikoliv. Nelze ani posoudit, zda činnost programátora odpovídala obsahu žádosti žalobce, zda programátor musel postupovat tak, jak postupoval anebo zda bylo možno žádoucího výsledku dosáhnout i jiným způsobem, než který programátor aktuálně zvolil. Napadené rozhodnutí je v této části taktéž v rozporu s § 17 odst. 3 informačního zákona, podle něhož *z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena*.

[4] Další vadou napadeného rozhodnutí je absence úvah žalovaného o tom, že 37,5 hodin práce programátora je mimořádně rozsáhlým vyhledáním informací. Argumentuje-li povinný subjekt mimořádným rozsahem vyhledávání informací, je jeho povinností vyložit obsah a význam tohoto pojmu. Pojem mimořádný znamená „vymykající se běžného řádu či obvyklosti“, a proto je třeba vždy vysvětlit, v jakém smyslu se předmětné vyhledávání informací běžnému řádu vymyká. K tomu je ovšem nezbytné nejprve definovat, co se v kontextu aktuální věci rozumí běžným, obvyklým řádem. Je tedy nutno trvat na tom, aby žalovaný konkrétně vyložil, z jakých kvantitativních a/nebo kvalitativních hledisek věc hodnotil a jakými úvahami dospěl k závěru, že v aktuální věci byla obvyklá náročnost vyhledávání informací překročena.

II.
Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[5] Žalovaný / stěžovatel / napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. Uvádí, že podle § 17 odst. 3 informačního zákona musí být z oznámení o požadované úhradě zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Tyto skutečnosti jsou poté předmětem přezkumu nadřízeným orgánem v řízení o stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona. V rozhodnutí o odložení žádosti již není třeba stejné skutečnosti opakovat. Otázku důvodnosti a stanovení výše úhrady je tedy třeba zkoumat v kontextu celého řízení, což vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 15. 9. 2010, č. j. Konf 115/2009 – 34, nebo ze dne 13. 4. 2016, č. j. 6 As 211/2015 – 14).

[6] Správní spis stěžovatele i nadřízeného orgánu obsahuje dostatečné odůvodnění ve vztahu k požadované částce a způsobu jejího stanovení, a to zejména ve výzvě ze dne 27. 1. 2015, č. j. PPR-1476-3/ČJ-2015-990140, a v rozhodnutí nadřízeného orgánu o stížnosti ze dne 19. 2. 2015, č. j. MV-20477-2/KM-2015. V posuzovaném případě nemůže být pochyb o tom, že v podmínkách stěžovatele představuje přerušení běžné práce programátora na 37,5 hodin k napsání programu o 771 řádcích činnost vymykající se běžnému řádu či obvyklosti. Měl-li soud pochybnosti ohledně zpracování nové funkcionality systému FODAGEN a fungování celé databáze, mohl v tomto ohledu přistoupit k dokazování.

[7] Městský soud dále cituje ze spisového materiálu stěžovatele vyjádření ke skutečnostem, na jejichž základě dospěl k závěru, že se jedná o mimořádně rozsáhlé vyhledání informací (str. 4 napadeného rozsudku), aby následně konstatoval, že napadené rozhodnutí „není nikterak odůvodněno“ (str. 5 napadeného rozsudku). Citované části napadeného rozsudku považuje stěžovatel za vzájemně rozporné, což způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[8] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti polemizuje s judikaturou Nejvyššího správního soudu (zejména rozsudek ze dne 17. 4. 2013, č. j. 6 Ans 16/2012 – 62), podle níž je soudně přezkoumatelným rozhodnutí o odložení žádosti z důvodu neuhrazení předepsané výše nákladů dle § 17 odst. 5 informačního zákona. Procesní logice věci by daleko více odpovídalo, pokud by bylo možné brojit žalobou již proti rozhodnutí o stížnosti proti výši úhrady dle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona. Městský soud v souladu s citovanou judikaturou v řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí

přezkoumal výši úhrady a dospěl k závěru, že stěžovatel nedostatečně odůvodnil požadavek na zaplacení částky odpovídající 37,5 hodin práce programátora. Žalobce nesouhlasí s tím, že by dostatečným odůvodněním bylo tvrzení stěžovatele o vytvoření programu v rozsahu 771 řádků. Toto tvrzení je v extrémním rozporu s tím, jak jednoduchá a fakticky triviální informace byla v žádosti požadována. Městský soud po stěžovateli správně vyžaduje náležité odůvodnění toho, co přesně programátor dělal, a nespokojil se s obecnými frázemi o tom, že získávání zdánlivě jednoduchých statistických údajů z informačního systému je ve skutečnosti komplikovaný proces.

[9] V dalším vyjádření ze dne 30. 3. 2017 žalobce soudu sdělil, že stěžovatel vyhověl jeho opakované žádosti o tytéž informace a přípisem č. j. PPR-9568-4/ČJ-2017-990140 ze dne 29. 3. 2017 požadované informace poskytl, aniž by za ně vyžadoval úhradu. Na spornou otázku oprávněnosti účtované náhrady tím sám poskytl odpověď a žalobci za této situace uniká smysl kasační stížnosti.

III.
Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost **je** důvodná.

[12] Na úvod Nejvyšší správní soud předznamenává, že žalobce v žalobě nenamítal, že by povinný subjekt měl v aktuálním čase podání žádosti podle závazného pokynu policejního prezidenta č. 250/2013, o identifikačních úkonech, na který se odvolával (a který, jak ze spisu plyne, mu byl poskytnut dle dříve podané žádosti), či dle pokynu aktuálně platného č. 250/2014, již povinně disponovat informacemi ve struktuře jím požadované. Ze spisu se podává, že informační systém FODAGEN v rozhodné době byl provozován ve zkušebním provozu a neměl naprogramované všechny funkce, jak vyplývalo i z čl. 21 odst. 1 pokynu č. 250/2013, resp. čl. 22 odst. 1 pokynu č. 250/2014. Žalobce rovněž nenamítal, že program aktuálně vytvořený na základě jeho žádosti měl být dle uvedených pokynů policejního prezidenta vyvinut následně dle požadavků policejní praxe. Naopak povinný subjekt zastával názor, že není jisté, zda by v budoucnu takový program vůbec vznikl, neboť takový statistický údaj policie aktuálně nepotřebuje.

[13] Podle § 17 odst. 1 a 3 informačního zákona *povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. V případě, že bude povinný subjekt za poskytnutí*

informace požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady žadateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Součástí oznámení musí být poučení o možnosti podat proti požadavku úhrady nákladů za poskytnutí informace stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona. Dle odst. 5 uvedeného ustanovení *pokud žadatel do 60 dnů ode dne oznámení výše požadované úhrady úhradu nezaplatí, povinný subjekt žádost odloží. Po dobu vyřizování stížnosti proti výši požadované úhrady lhůta podle věty druhé neběží.*

[14] Teprve rozhodnutí o odložení žádosti (a tedy vlastní odepření informaci poskytnout) podle ustanovení § 17 odst. 5 informačního zákona je pod soudní ochranou. Pokud je tedy žádost odložena pro nezaplacení, může žadatel proti takovému rozhodnutí brojit žalobou ve správním soudnictví, neboť tímto rozhodnutím bylo teprve do jeho práva zasaženo. Protože důvodem odložení bylo nezaplacení, přezkoumá ovšem správní soud věcně také tuto otázku, a v tomto rámci se bude mimo jiné zabývat výší úhrady (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 2 As 34/2008 – 90). Městský soud tedy postupoval správně, když žalobu věcně projednal a zabýval se také výší požadované úhrady.

[15] Vyhledání informací je činnost povinného subjektu, která spočívá v identifikaci a následném shromáždění požadovaných informací. Doba spojená s extrahováním dat z informačních systémů povinných subjektů je nepochybně dobou zahrnutelnou pod pojem „vyhledávání informací“. (shodně FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 2016. Praha: C. H. Beck, str. 1020). Mimořádný rozsah takové činnosti bude důvodem, pro který může povinný subjekt vyžadovat náhradu dle § 17 odst. 1 informačního zákona. Pokud ovšem vyhledání informace trvalo nepoměrně déle, než bylo k vyhledání informace objektivně nutné, a to pouze z důvodů zjevně nevhodného postupu povinného subjektu, nelze tuto skutečnost klást k tíži žadatele o informaci. Jinými slovy, náklady na mimořádně rozsáhlé vyhledání informací musí být zároveň náklady účelně vynaloženými. Po žadateli nelze spravedlivě požadovat úhradu za činnost povinného subjektu, která zjevně přesahuje míru objektivně potřebnou k získání a poskytnutí informace.

[16] Pojem „mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací“ je neurčitým právním pojmem. V tomto ohledu je na správním orgánu jako povinném subjektu, aby v kontextu konkrétních skutkových okolností posoudil, zda skutkový stav lze podřadit pod obsah neurčitého právního pojmu či nikoli, a to v souladu s účelem § 17 informačního zákona. Správní soud poté musí mít možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout, a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 7 As 78/2005 – 62). Výše uvedené však nelze v žádném případě chápat tak, že správní orgán musí v každém jednotlivém případě aplikaci neurčitého právního pojmu rozsáhle teoreticky odůvodňovat nebo neurčitý právní pojem vyčerpávajícím způsobem definovat, což ani nebude z povahy věci možné.

[17] Pokud povinný subjekt žádá úhradu nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání, musí odůvodnit, proč se jedná o mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací a nejde o vyhledávání běžné. V písemném oznámení o požadované úhradě musí povinný subjekt uvést, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady vyčíslena, tzn., musí uvést nejen jednotkovou sazbu a počet hodin, po které by trvalo vyhledání informace, ale též náležitě odůvodnit, v čem mimořádná rozsáhlost vyhledávání spočívala. O mimořádně rozsáhlé vyhledání informací půjde tehdy, jestliže s ohledem na konkrétní podmínky u povinného subjektu a na množství požadovaných informací nebo jejich povahu bude vyhledání informací pro povinný subjekt zátěží nad míru obvyklou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2016, č. j. 5 As 35/2016 – 25).

[18] V posuzovaném případě stěžovatel vyžadovanou úhradu odůvodnil tím, že ve vztahu k otázkám č. 1 a č. 2 informační systém FODAGEN nedisponuje programovým nástrojem, který by umožňoval získat z databáze požadované údaje. Naprogramování nových funkcí informačního systému představovalo 15 hodin práce programátora ve vztahu k otázce č. 1 a 22,5 hodin práce programátora ve vztahu k otázce č. 2. Tyto programátorské práce stěžovatel vyhodnotil jako mimořádně rozsáhlé vyhledání informací ve smyslu § 17 odst. 1 informačního zákona. V souladu se sazebníkem úhrad za poskytování informací (251 Kč za každou celou hodinu mimořádně rozsáhlého vyhledávání) vyčíslil úhradu na 9 412 Kč.

[19] Proti výši úhrady podal žalobce stížnost dle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona, v níž rozporoval zejména dobu potřebnou k vyhledání požadovaných informací. Namítal, že výše úhrady je zjevně nepřiměřená, jelikož programátorovi obeznámenému se strukturou dat v databázi by vyhledání požadovaných informací zabralo nejvýše 5 minut. Odpověď na otázku č. 1 by bylo možné zjistit jediným SQL dotazem, ve formě např. *SELECT COUNT (*) FROM xxx*; kde *xxx* je název příslušné databázové tabulky. Obdobně u otázky č. 2 by měl databázový dotaz pravděpodobně formu *SELECT COUNT (*) FROM xxx WHERE yyy*; kde *xxx* je opět název tabulky a *yyy* podmínka odpovídající intervalu pro zjišťované uschovací lhůty.

[20] V rozhodnutí o stížnosti ze dne 19. 2.2015 nadřízený orgán povinného subjektu uvedl, že programové nastavení systému FODAGEN nedisponuje funkcí, z níž by bylo možné zjistit počet osob, u nichž došlo k odebrání biologického materiálu. Vzhledem k duplicitám ve struktuře dat nebylo možné požadované informace získat pomocí SQL dotazu nebo manuální kontrolou. Taktéž není v systému nastavena funkcionalita pro rozčlenění záznamů podle délky zbytku úložní lhůty před výmazem záznamu. S takovou funkcionalitou se nepočítá, měla by být nastavena pouze funkce upozorňující na konec úložní lhůty. Pro získání požadovaných informací tak bylo třeba vytvořit nový program v rozsahu 771 řádků. Práce na tomto programu trvala pověřené osobě 37,5 hodin, což potvrdil i její nadřízený. Po dobu práce na uvedeném programu se zpracovávající osoba nemohla věnovat jiné činnosti a tato činnost stěžovatele výrazně zatížila nad rámec jeho běžné agendy.

[21] Nejvyšší správní soud s ohledem na uvedené shrnutí považuje závěry napadeného rozsudku za nesprávné. Ve výzvě k úhradě nákladů a v rozhodnutí o stížnosti je srozumitelným způsobem stanovena výše náhrady s odkazem na platný sazebník náhrad.

Stěžovatel rovněž přezkoumatelným způsobem uvedl, že mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací spočívalo v 37,5 hodinách práce programátora, který za účelem vyřízení žalobcovy žádosti vytvořil programový nástroj o 771 řádcích, pomocí něhož z databáze získal požadované informace. To potvrdil i jeho nadřízený. Jednalo se přitom o informace, které stěžovatel ke své činnosti nepotřebuje a systém FODAGEN tudíž neobsahoval funkcionalitu pro jejich získání. Námitku žalobce, že informace bylo možné získat jednoduchými SQL dotazy, žalovaný rovněž vypořádal s tím, že takový postup nebyl možný s ohledem na řadu duplicit ve struktuře dat systému. Z písemností založených ve správním spise vyplývá, že záznamem je v informačním systému evidováno odebrání biologického materiálu, přičemž počet záznamů o odběru biologického materiálu však není totožný s počtem osob, kterým byl odebrán.

[22] Z výše uvedeného je zřejmé, že mezi žalobcem a stěžovatelem se vede spor o to, zda postup stěžovatele byl adekvátním postupem k získání požadovaných informací. Pokud ano, byl stěžovatel oprávněn vyžadovat za poskytnutí informací úhradu, kterou řádně vyčíslil. Žalobce se naopak domnívá, že požadované informace bylo možné získat v podstatě bez vynaložení jakýchkoliv nákladů jednoduchým SQL dotazem. V takovém případě by požadavek stěžovatele oprávněný nebyl, neboť žalobci by nemohlo jít k tíži, jestliže stěžovatel vynaložil značné náklady na získání informace, ačkoliv jejich vynaložení vůbec nebylo třeba. Mezi stranami se v této rovině vede věcný spor a dle názoru Nejvyššího správního soudu nelze hovořit o nepřezkoumatelnosti způsobené nedostatečným odůvodněním výše požadované úhrady.

[23] Nejvyšší správní soud má za to, že již nad rámec ustanovení § 17 odst. 3 informačního zákona směřuje požadavek městského soudu, aby stěžovatel v rozhodnutí uvedl popis toho, co všechno programátor při programování konal, aby soud mohl vyhodnotit důvodnost vynaloženého úsilí a posoudit, zda bylo možno žádoucího výsledku dosáhnout i jiným způsobem. Je otázkou, jaký význam by pro posuzování důvodnosti úsilí programátora mělo, pokud by stěžovatel v napadeném rozhodnutí blíže konkretizoval, kdy se programátor zabýval jednotlivými částmi programu (případně do rozhodnutí zkopíroval celý text programu). Pro posouzení otázky, zda by bylo možné požadované informace získat jednodušším způsobem, je konkrétnější popis řešení zvoleného programátorem již zcela irelevantní.

[24] Nesprávná je i úvaha městského soudu, který spatřuje vadu napadeného rozhodnutí v absenci úvah žalovaného o tom, že 37,5 hodin práce programátora je mimořádně rozsáhlým vyhledáním informací, a vyžaduje, aby stěžovatel definoval, co se v kontextu aktuální věci rozumí běžným či obvyklým řádem. Aniž by bylo nutné podrobněji vymezit obsah neurčitého právního pojmu „mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací“, je naprosto zřejmé, že 37,5 hodin práce programátora věnovaných vyhledání žalobcem požadovaných informací (které stěžovatel ke své činnosti nepotřebuje a sám by je neprovedl), představuje vyhledání mimořádně rozsáhlé.

[25] Nejvyšší správní soud nyní nemůže jako první hodnotit účelnost nákladů, které stěžovatel v souvislosti se žádostí žalobce vynaložil. Napadené rozhodnutí (a jemu předcházející postup stěžovatele při vyčíslení úhrady) však není nepřezkoumatelné z důvodů uvedených městským soudem v napadeném rozsudku, a tento rozsudek tudíž neobstojí.

[26] Pokud jde o postup stěžovatele poté, kdy byla žalobcem podána opakovaná žádost o totožné informace, tento postup není předmětem tohoto řízení.

IV.
Závěr a náklady řízení

[27] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. června 2017

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu